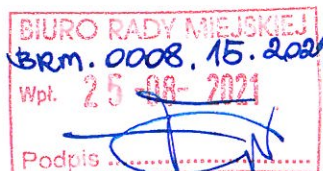

Sesja
Spr. różne
Przewodnicząca
Remigiusz Jankowski
ŚLĄSKI URZĄD WOJEWÓDZKI
W KATOWICACH

Wydział Nadzoru Prawnego
40-032 Katowice, ul. Jagiellońska 25

NPIL.4131.1.583.2021

Katowice, 05-08-2021

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach
ul. Prymasa Stefana Wyszyńskiego 2
44-100 GLIWICE

Skarżący: Gmina Cieszyn
reprezentowana przez burmistrza
Gabrielę Staszkiwicz
Urząd Gminy Cieszyn
Rynek 1
43- 400 Cieszyn

Organ nadzoru: Wojewoda Śląski
REGON 000514259
reprezentowany przez pełnomocnika
Agnieszka Łosińską -Wykurz inspektora wojewódzkiego
adres do doręczeń:
adres skrytki ePUAP: /SUW2/SkrytkaESP
lub ul. Jagiellońska 25, 40-032 Katowice

Odpowiedź na skargę

Imieniem Wojewody Śląskiego, pełnomocnictwo w załączeniu, odpowiadając na skargę Gminy Cieszyn z dnia 25 czerwca 2021 r. na rozstrzygnięcie nadzorcze Wojewody Śląskiego Nr NPIL.4131.1.583.2021 z dnia 28 maja 2021 r. stwierdzające nieważność uchwały Nr XXVII/312/21 Rady Miejskiej Cieszyna z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie przyjęcia Programu Wspierania Rozwoju Sportu i Rekreacji Miasta Cieszyna na lata 2021 – 2025, organ nadzoru na podstawie art. 54 § 2 i art. 151 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.), dalej, jako „Ppsa”, **wnosi o oddalenie skargi jako bezzasadnej.**

Uzasadnienie

Organ nadzoru w całości podtrzymuje stanowisko zawarte w zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym Nr NPIL.4131.1.583.2021 z dnia 28 maja 2021 r., stwierdzającym nieważność uchwały z dnia 28 maja 2021 r. stwierdzające nieważność uchwały Nr XXVII/312/21 Rady Miejskiej Cieszyna z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie przyjęcia Programu Wspierania Rozwoju Sportu i Rekreacji Miasta Cieszyna na lata 2021 – 2025, w całości, jako sprzecznej z art. 7 Konstytucji

Dokument podpisany elektronicznie.

Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 roku (tekst jedn. Dz. U. z 1997 r., Nr 78, poz. 483 ze zm.), dalej jako „Konstytucja RP”.

Strona skarżąca zarzuciła niniejszemu rozstrzygnięciu nadzorcemu naruszenie przepisów prawa materialnego to jest:

1. art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 roku o samorządzie gminnym w związku z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 2010 r. o sporcie (Dz. U. z 2020 r. poz. 1133) polegające na błędnej wykładni przepisów i przyjęciu, że wymienione przepisy nie stanowią wystarczającej podstawy prawnej do podjęcia uchwały Nr XXVII/312/21 Rady Miejskiej Cieszyzna z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie przyjęcia Programu Wspierania Rozwoju Sportu i Rekreacji Miasta Cieszyzna na lata 2021 – 2025;
2. art. 27 ust. 1 ustawy o sporcie - polegającej na błędnym przyjęciu, że ten artykuł nie może stanowić podstawy do podjęcia uchwały Nr XXVII/312/21 Rady Miejskiej Cieszyzna z dnia 25 marca 2021 r.

Dodatkowo wskazanemu rozstrzygnięciu nadzorcemu skarżąca zarzuciła naruszenie przepisów art. 10 § 1 k.p.a. wskutek pozbawienia skarżącej możliwości złożenia wyjaśnień przed wydaniem rozstrzygnięcia nadzorczego.

Po zapoznaniu się z treścią skargi na powyższe rozstrzygnięcie nadzorcze, organ nadzoru nie zgadza się ze stanowiskiem Strony skarżącej, uznając argumentację zawartą w skardze za nieprawidłową. Organ nadzoru w całości podtrzymuje stanowisko zawarte w zaskarżonym rozstrzygnięciu nadzorczym oraz przedstawia następującą argumentację w sprawie.

Za niesłuszny należy uznać, podniesiony przez Skarżącego zarzut naruszenia art. 10 § 1 k.p.a. poprzez pozbawienie skarżącej możliwości złożenia wyjaśnień przed wydaniem rozstrzygnięcia.

Prawo organu nadzoru do zastosowania względem organu jednostki samorządu terytorialnego środka nadzoru w postaci stwierdzenia nieważności uchwały lub zarządzenia, wynika z regulacji przepisu art. 91 ustawy o samorządzie gminnym. Przepisy ustawy o samorządzie gminnym nie określają jednakże, jakie czynności procesowe obowiązany jest podjąć organ nadzoru. Obowiązek wszczęcia postępowania wynika z treści art. 91 ust. 2 i 5 ustawy gminnej. Odpowiednie stosowanie przepisów k.p.a. w tym wypadku polega na obowiązku powiadomienia organu jednostki samorządu terytorialnego o wszczętym postępowaniu. Kodeks postępowania administracyjnego nie określa daty wszczęcia postępowania z urzędu. Formalne wszczęcie postępowania nadzorczego, ze względu na jego specyfikę, następuje dopiero po dokonaniu przez organ nadzoru oceny zgodności aktu organu gminy z prawem, czyli po przeprowadzeniu wszelkich czynności wyjaśniających. Dopiero, gdy organ nadzoru uzna, że istnieje podstawa do zakwestionowania uchwały, wszczyna postępowanie nadzorcze. W przeciwnym razie należałoby wyistosować zawiadomienia ("na wszelki wypadek") do wszystkich doręczonych Wojewodzie aktów, albowiem w istocie każdy akt podlega weryfikacji i wobec każdego aktu prowadzone są czynności sprawdzające – a tym samym prowadzone jest postępowanie nadzorcze *sensu largo*.

Niemniej jednak należy podnieść, że w orzecznictwie sądowo-administracyjnym utrwalony jest pogląd, iż zarzut naruszenia art. 10 k.p.a. może odnieść skutek tylko wówczas, gdy wykaże się, że zarzucane uchybienie uniemożliwiło stronie dokonanie konkretnych czynności procesowych wpływających na wynik sprawy (por. wyroki NSA z dnia 18 maja 2006 r. sygn. II OSK 831/05, publ. ONSAiWSA 2006, nr 6, poz. 157 i z dnia 16 października 2007 r. sygn. I OSK 1192/06, publ. Lex nr 427561, z dnia 21 lipca 2010 r., sygn. II OSK 881/10, LEX nr 746920, z dnia 2 września 2009 r., sygn. II OSK 1317/08, LEX nr 597191). W uchwale z dnia 21 października 2002r. (sygn. akt OPS 9/02; ONSA 2003/2/43) Naczelny Sąd Administracyjny stwierdził, że *sam brak zawiadomienia o wszczęciu postępowania nadzorczego nie może powodować wadliwości rozstrzygnięcia wyłącznie z tego powodu. Do sądu administracyjnego będzie należała każdorazowa*

Dokument podpisany elektronicznie.

ocena, czy brak zawiadomienia organu gminy o wszczęciu postępowania nadzorczego pozbawił go możliwości potrzebnego uczestniczenia w postępowaniu i czy miało to wpływ na treść rozstrzygnięcia. Naruszenie zasady zawartej w art. 10 § 1 kpa nie stanowi zatem automatycznie w każdym przypadku podstawy do uchylenia rozstrzygnięcia nadzorczego. Aby taka sytuacja miała miejsce, wskazanemu uchybieniu towarzyszyć musi takie naruszenie przepisów postępowania administracyjnego, które mogłoby mieć istotny wpływ na wynik postępowania. Podnosząc zarzut naruszenia praw procesowych zagwarantowanych art. 10 § 1 kpa Sąd nie tylko powinien wykazać, że takie naruszenie istotnie miało miejsce, ale ponadto, iż miało ono istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Do Sądu zatem należało wykazanie związku przyczynowego między naruszeniem przepisów postępowania a wynikiem sprawy (wyrok NSA z dnia 15 maja 2003 r. sygn. akt I SA/Gd 199/00, "Przegląd Podatkowy" 2004, nr 1, s. 43, uchwała składu siedmiu sędziów NSA z dnia 25 kwietnia 2005 r. sygn. akt FPS 6/04, ONSAiWSA 2005, z. 4, poz. 66). Innymi słowy, Skarżący powinien wykazać, że zawiadomienie strony w niewłaściwym czasie o wszczęciu postępowania nadzorczego, uniemożliwiło jej dokonanie w tym postępowaniu konkretnej czynności procesowej – która to dodatkowo miałaby jeszcze wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Tymczasem Strona Skarżąca w ocenie organu nadzoru – nie uczyniła zadość powyższym wymogom. Nie wykazała ona w żaden sposób, że ewentualne uchybienie ze strony organu nadzoru w zakresie wszczęcia postępowania, mogłoby przesądzić o innym wyniku sprawy. Poza twierdzeniem, że naruszenie takie miało miejsce, Strona Skarżąca nie wskazała, że naruszenie to było przyczyną odmiennego rozstrzygnięcia sprawy.

Warto również dodać, w postępowaniu nadzorczym jego przedmiotem jest sama uchwała i jej treść normatywna. Organ nadzoru właściwie orzeka na podstawie doręczonego do nadzoru dokumentu (uchwały), ewentualnie – jedynie, gdy zachodzi taka potrzeba – na podstawie uzyskanych dodatkowych informacji, o które występuje przed formalnym wszczęciem postępowania nadzorczego albo w jego toku. Dzieje się to zazwyczaj w przypadku, gdy organ musi zbadać, czy przy podjęciu uchwały dochowano stosownej procedury t.j. – wystąpiono o opinię do właściwych organów, czy też podano projekt uchwały do publicznej wiadomości. W większości jednak spraw – tak jak i w tym przypadku – organ nadzoru jest władny dokonać wyczerpującej oceny faktycznej i prawnej, a następnie orzec w sprawie, na podstawie jednego dokumentu, w którego jest posiadaniu. Tym samym ewentualne wyjaśnienia strony, aby mogły mieć wpływ na wynik sprawy musiałyby być związane ze złożeniem dokumentu, czy przedłożenia informacji co do faktów nie znanych organowi nadzoru. W powyższej sprawie taka sytuacja nie miała miejsca. W skardze na rozstrzygnięcie nadzorcze Skarżący nie przytacza żadnych nowych faktów czy okoliczności, które zamierzał wskazać w wyjaśnieniach, mogących mieć wpływ na zmianę stanowiska organu nadzoru. Spór pomiędzy organem nadzoru a gminą dotyczy wyłącznie odmiennej oceny legalności uchwały przyjętej przez Radę Miejską Cieszyna.

Odnosząc się do kolejnych zarzutów, organ nadzoru stwierdza, iż chybnym jest stwierdzenie, iż Rada Miejska w Cieszynie działając w oparciu o art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym oraz art. 27 ust. 1 ustawy o sporcie, miała wystarczającą podstawę prawną ku temu, aby przyjąć Programu Wspierania Rozwoju Sportu i Rekreacji Miasta Cieszyna na lata 2021 – 2025.

Z przepisu art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy o samorządzie gminnym wynika, że do wyłącznej właściwości rady gminy należy stanowienie w innych sprawach zastrzeżonych ustawami do kompetencji rady gminy. Przepis ten ma charakter ogólny i jednocześnie odsyłający, co oznacza, że kompetencje do podejmowania rozstrzygnięć dotyczących konkretnych zagadnień muszą być określone w ustawie szczególnej - co wprost wynika z jego treści. Powołany przepis może więc stanowić podstawę prawną rozstrzygnięcia pewnych kwestii tylko łącznie z inną normą prawną o randze ustawowej.

Dokument podpisany elektronicznie.

Natomiast przepis art. 27 ustawy o sporcie, reguluje kwestie przyznawania dotacji celowych klubom sportowym. W treść przepisu art. 27 ust. 1 ustawy o sporcie zawarto ogólną zasadę, iż tworzenie warunków, w tym organizacyjnych, sprzyjających rozwojowi sportu stanowi zadanie własne jednostek samorządu terytorialnego. Jednakże przepis art. 27 ust. 1 ustawy o sporcie musi być czytany łącznie z przepisem art. 28 tej ustawy. Powiązanie pomiędzy tymi regulacjami jest widoczne, jeśli spojrzymy na przepis art. 27 ust. 2 ustawy o sporcie. Wynika z niego, że organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego może określić, w drodze uchwały, warunki i tryb finansowania powyższego zadania własnego, wskazując w uchwale cel publiczny z zakresu sportu, który jednostka ta zamierza osiągnąć. Uchwała, o której mowa, wskazująca cel publiczny z zakresu sportu, który jednostka ta zamierza osiągnąć, jest w praktyce uchwałą o przyznaniu dotacji. Co więcej, uchwała o której mowa w art. 27 ust. 2 ustawy o sporcie, może dotyczyć wyłącznie wspierania klubów sportowych. Beneficjentów owych dotacji oraz zasady, na jakich powinna się opierać procedura przyznawania dotacji, natomiast określono w art. 28 ust. 1 ustawy o sporcie. W przepisie art. 28 ust. 2 tej ustawy sformułowano katalog wydatków, na jakie może być przeznaczona omawiana dotacja. Należy również zaznaczyć, iż uchwała podjęta na podstawie art. 27 oraz art. 28 ustawy o sporcie stanowi akt prawa miejscowego w rozumieniu art. 40 ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym. Powszechnie obowiązujący charakter zawartych w uchwale norm zobowiązuje zatem do formułowania ich jedynie na podstawie i w granicach upoważnienia ustawowego, w taki sposób, aby precyzyjnie i kompleksowo realizowały delegację ustawową.

Zatem zdaniem organu nadzoru przepis art. 27 ust. 1 ustawy o sporcie nie może stanowić podstawy do podjęcia przez Radę Miejską uchwały programowej, która jako akt kierownictwa wewnętrznego - może być skierowany jedynie do podmiotów funkcjonujących w strukturze gminy. Akty takie nie posiadają cech generalności i powszechności charakterystycznych dla aktów prawa miejscowego (por. wyrok NSA z dnia 25 listopada 2004 r., OSK 821/04; wyrok NSA z dnia 20 października 2005 r., II OSK 138/05; wyrok NSA z dnia 6 kwietnia 2006 r., II OSK 19/06; wyrok NSA z dnia 24 lutego 2010 r., II GSK 1103/08 oraz wyrok NSA z dnia 24 sierpnia 2011 r., sygn. II GSK 758/10, opublikowane w CBOSA). Pomieszczenie materii prawa miejscowego i prawa wewnętrznego w jednym akcie powoduje trudności interpretacyjne, dotyczące wszystkich przepisów uchwały, ponieważ powstaje wątpliwość, kto jest głównym adresatem przepisów.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Gliwicach w wyroku z dnia 1 kwietnia 2015 roku, sygn. akt IV SA/GI 1147/14, publikowany w CBOSA) wyraźnie podkreślił, że „(...) „*istnienie podstawy prawnej oznaczać musi, że wydany akt prawny mieści się w regulacji istniejącego w porządku prawnym przepisu ustawy i jest w pełni kompatybilny do jego treści. Nie jest dopuszczalne natomiast komponowanie na użytek wydanego aktu jego podstawy prawnej z treści kilku odrębnych norm prawnych niepozostających ze sobą w związku przedmiotowym (...)*”.

Ponadto analiza postanowień programu wskazuje, że organ stanowiący Gminy Cieszyn uregulował kwestie, zgodnie z delegacją art. 31 ust. 3 ustawy powinny stanowić materię uchwały w sprawie szczegółowych zasad, trybu przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.

Zdaniem organu nadzoru z postanowień kwestionowanego Programu wynika, że przepisem § 2 ust. 1 pkt 3 oraz § 2 ust. 1 pkt 6 lit. a "Opisu ogólnych zasad i sposobu realizacji zadania" załącznika do uchwały, Rada przewidziała, *Przyznawanie stypendiów sportowych dla dzieci i młodzieży do 19 roku życia oraz że Środki przeznaczone na realizację programów szkolenia sportowego powinny zostać przeznaczone przede wszystkim na szkolenie dzieci i młodzieży do 19 roku życia oraz w miarę możliwości dla kategorii seniorów.*

Przepisy te zatem rozstrzygają o kwestii praw podmiotów znajdujących się poza strukturą organizacyjną gminy i pozostają w wyraźnej sprzeczności z art. 31 ustawy o sporcie, zgodnie z

Dokument podpisany elektronicznie.

którym 1. Jednostki samorządu terytorialnego mogą ustanawiać i finansować okresowe stypendia sportowe oraz nagrody i wyróżnienia dla osób fizycznych za osiągnięte wyniki sportowe.

2. Stypendia lub nagrody dla trenerów prowadzących szkolenie zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe w międzynarodowym współzawodnictwie sportowym lub w krajowym współzawodnictwie sportowym mogą być przyznawane przez jednostki samorządu terytorialnego i finansowane z budżetu tych jednostek.

3. Organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego określa, w drodze uchwały, szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzaje i wysokość stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień, o których mowa w ust. 1 i 2, biorąc pod uwagę znaczenie danego sportu dla tej jednostki samorządu terytorialnego oraz osiągnięty wynik sportowy.

Powyższe oznacza, że przepisy uchwały podejmowanej na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie muszą obejmować zakresem swych regulacji wszystkie osoby fizyczne zamieszkujące na terenie danej jednostki terytorialnej. Tym bardziej Rada Miejska, w programie w żaden sposób nie może korygować ustawowo określonego katalogu podmiotowego. Rada Miejska nie może zawęzić ustawowego katalogu podmiotów upoważnionych do otrzymania stypendiów sportowych wyłącznie dla dzieci i młodzieży do 19 roku życia oraz wskazywać, że środki przeznaczone na realizację programów szkolenia sportowego powinny zostać przeznaczone przede wszystkim na szkolenie dzieci i młodzieży do 19 roku życia oraz w miarę możliwości dla kategorii seniorów.

Definicja sportu zawarta w art. 2 ust. 1 ustawy o sporcie została sformułowana jako: *wszelkie formy aktywności fizycznej, które poprzez uczestnictwo doraźne lub zorganizowane wpływają na wypracowanie lub poprawienie kondycji fizycznej, rozwój stosunków społecznych lub osiągnięcie wyników sportowych na wszelkich poziomach*. Wobec takiego brzmienia przepisów ustawy o sporcie, powyższe wiekowe wskazanie osób, którym może być przyznane stypendium sportowe, powoduje więc niczym nieuzasadnione uprzywilejowanie grupy osób do 19 roku życia oraz w miarę możliwości dla kategorii seniorów. To zaś jest sprzeczne z celem ustawy o sporcie oraz konstytucyjną zasadą równości wobec prawa, wyrażoną w art. 32 Konstytucji, a także zakazu dyskryminacji obywateli, czyli odmawiania niektórym z nich określonych praw z powodów niezajdujących podstaw w obowiązujących normach prawnych (por. wyr. WSA w Opolu z 18.10.2007 r., II SA/Op 330/07, Legalis).

W konsekwencji powyższego należy stwierdzić, że uregulowanie kwestii dotyczących przyznania stypendium sportowego w akcie programowym nastąpiło z istotnym naruszeniem art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie oraz z naruszeniem zasady prawidłowej legislacji, o której mowa w § 119 ust. 1 w zw. z § 143 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”.

Ponadto należy wskazać, że Rada Miejska Cieszyzna uchwałą Nr XXXVIII/370/17 z dnia 26 października 2017 r. podjętą na podstawie art. 31 ust. 3 ustawy o sporcie ustanowiła i określiła szczegółowe zasady, tryb przyznawania i pozbawiania oraz rodzajów i wysokości stypendiów sportowych, nagród i wyróżnień dla zawodników osiągających wysokie wyniki sportowe oraz nagród i wyróżnień dla trenerów i działaczy sportowych. Zatem wskazywanie w uchwale będącej programem, że przyznaje się stypendia sportowych dla dzieci i młodzieży do 19 roku życia, jest sprzeczne nie tylko z ww. przepisem ustawy, ale i z aktem wydanym przez organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego.

Organ nadzoru zauważa, że określona w art. 7 Konstytucji RP zasada legalizmu, wymaga, by decyzja podjęta przez dany organ – w tym wypadku uchwała Rady Miejskiej Cieszyzna - odpowiadała wymogom legalności, rada musi więc posiadać ustawowo określoną kompetencję do działania w danym zakresie, a treść jej postanowienia musi być zgodna z odpowiednimi normami prawa materialnego zawartego w ustawie.

Ponadto należy podnieść, że przy interpretacji powołanych przepisów należy kierować się naczelną zasadą prawa administracyjnego, jaką jest zakaz domniemanie kompetencji. Z zasady tej wynika, że normy kompetencyjne powinny być interpretowane w sposób ścisły i literalny, bez

Dokument podpisany elektronicznie.

możliwości stosowania rozszerzającej wykładni przepisów kompetencyjnych oraz wyprowadzania kompetencji w drodze analogii. Takie stanowisko wielokrotnie prezentował Trybunał Konstytucyjny w swym orzecznictwie (zob. orzeczenie K. 5/86, U 6/87, K 1/89, U 3/92, K 11/93). Jeżeli organ stanowiący wychodzi poza wytyczne zawarte w upoważnieniu, to mamy do czynienia z przekroczeniem kompetencji, a więc istotnym naruszeniem prawa, co w konsekwencji musi skutkować stwierdzeniem nieważności aktu (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 czerwca 2000 r., K 25/99 OTK 2000/5/141).

Organ nadzoru podkreśla, że orzecznictwo sądowe do istotnych wad uchwały, skutkujących stwierdzeniem jej nieważności, zalicza takiego rodzaju naruszenia prawa jak: podjęcie uchwały przez organ niewłaściwy, brak podstawy prawnej do podjęcia uchwały określonej treści, niewłaściwe zastosowanie przepisu prawnego będącego podstawą podjęcia uchwały, czy też naruszenie procedury podjęcia uchwały (zob. wyroki NSA: z dnia 12 kwietnia 2011 r. sygn. akt II OSK 117/11 oraz z dnia 26 maja 2011 r. sygn. akt II OSK 412/11, wszystkie dostępne w Centralnej Bazie Orzeczeń Sądów Administracyjnych).

Reasumując, zdaniem organu nadzoru żaden przepis prawa nie upoważnia Rady Miejskiej Cieszyna do podjęcia przedmiotowej uchwały. W związku z powyższym, w ocenie organu nadzoru każdorazowe przekroczenie kompetencji do podejmowania uchwał powinno być traktowane jako istotne naruszenie prawa, skutkujące nieważnością uchwały.

Mając powyższe na uwadze organ nadzoru podnosi, że rozstrzygnięcie nadzorcze wydane zostało w sposób zgodny z obowiązującymi przepisami prawa, Strona skarżąca w żaden sposób nie podważyła legalności zaskarżonego aktu nadzoru, a argumentów Strony skarżącej nie można uznać za słuszne, dlatego też skarga jako bezzasadna winna być oddalona.

Pełnomocnik Wojewody Śląskiego

Inspektor Wojewódzki

Agnieszka Łosińska-Wykurz

Załączniki:

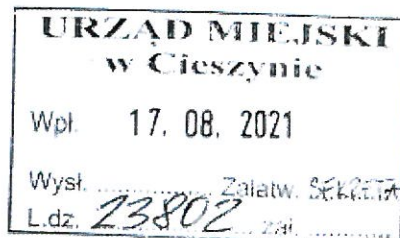
1. uchwała Nr XXVII/312/21 Rady Miejskiej Cieszyna z dnia 25 marca 2021 r. w sprawie przyjęcia Programu Wspierania Rozwoju Sportu i Rekreacji Miasta Cieszyna na lata 2021 – 2025,
2. zawiadomienie o wszczęciu postępowania nadzorczego NPII.4131.1.583.2021 z dnia 27 maja 2021 r.
3. rozstrzygnięcie nadzorcze o znaku NPII.4131.1.583.2021 z dnia 28 maja 2021 r. wraz z upp,
4. skarga Gminy Cieszyn z dnia 25 czerwca 2021 r. wraz z załącznikami;
5. pełnomocnictwo.

Dokument podpisany elektronicznie.

Wojewódzki Sąd Administracyjny
w Gliwicach
44-100 Gliwice, ul. Wyszyńskiego 2
WYDZIAŁ III
tel. (32) 238-98-30

Dnia 13 sierpnia 2021 r.
Sygn. akt III SA/GI 972/21

W odpowiedzi należy podać
sygnaturę akt Sądu

Gmina Cieszyn
Rynek 1
43-400 Cieszyn

DORĘCZENIE ODPOWIEDZI NA SKARGĘ

W wykonaniu zarządzenia Przewodniczącego Wydziału III z dnia 9 sierpnia 2021 r. sekretariat Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach doręcza - jako stronie skarżącej - odpowiedź na skargę z dnia 5 sierpnia 2021 r.

SPECIALISTA

Beata Kujawska

POUCZENIE

1. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pismo pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany. O powyższym obowiązku i skutkach jego niedopełnienia sąd powinien pouczyć stronę przy pierwszym doręczeniu (art. 70 § 1 i 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi – t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.).
2. W toku postępowania strona może wnieść o przyznanie prawa pomocy obejmującego częściowe lub całkowite zwolnienie od kosztów sądowych oraz ustanowienie adwokata, radcy prawnego, doradcy podatkowego lub rzecznika patentowego. Wniosek o przyznanie prawa pomocy wolny jest od opłat sądowych i powinien być złożony na urzędowym formularzu dostępnym w urzędach gmin, siedzibach wojewódzkich sądów administracyjnych, siedzibie Naczelnego Sądu Administracyjnego oraz na stronie internetowej pod adresem www.nsa.gov.pl. (art. 243 - 246 i art. 252 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.).
3. Strona traci uprawnienie do żądania zwrotu kosztów, jeżeli najpóźniej przed zamknięciem rozprawy bezpośrednio poprzedzającej wydanie orzeczenia, nie zgłosi wniosku o przyznanie należnych kosztów (art. 210 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.).
4. Do każdego pisma strony należy dołączyć jego odpisy i odpisy załączników dla doręczenia ich stronom, a ponadto, jeżeli w sądzie nie złożono załączników w oryginale, po jednym odpisie każdego załącznika do akt sądowych (art. 47 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.).

Odpisami w rozumieniu § 1 mogą być także uwierzytelnione fotokopie bądź uwierzytelnione wydruki poczty elektronicznej (art. 47 § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.).
Powyższe pouczenie nie dotyczy wniosków w przedmiocie prawa pomocy.

5. Zgodnie z treścią art. 46 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.):
„§ 1. Każde pismo strony powinno zawierać oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników, oznaczenie rodzaju pisma, osnovę wniosku lub oświadczenia, podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika, wymienienie załączników.
§ 2. Gdy pismo strony jest pierwszym pismem w sprawie, powinno ponadto zawierać oznaczenie miejsca zamieszkania, a w razie jego braku – adresu do doręczeń, lub siedziby stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników oraz przedmiotu sprawy, pisma zaś dalsze – sygnaturę akt. Nadto powinno zawierać numer PESEL strony wnoszącej pismo, będącej osobą fizyczną, oraz numer PESEL jej przedstawiciela ustawowego, jeżeli są obowiązani do jego posiadania albo posiadają go, nie mając takiego obowiązku, lub numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer identyfikacyjny REGON albo numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji, albo numer identyfikacji podatkowej strony wnoszącej pismo, niebędącej osobą fizyczną, która nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest ona obowiązana do jego posiadania.
§ 3. Do pisma należy dołączyć pełnomocnictwo lub jego wierzytelny odpis, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który w danej sprawie nie złożył jeszcze tych dokumentów przed sądem.
§ 4. Za stronę, która nie może się podpisać, podpisuje pismo osoba przez nią upoważniona, z wymienieniem przyczyny, dla której strona sama się nie podpisała.”
6. Zgodnie z treścią art. 48 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.): zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub doradcą podatkowym.
7. Oddanie pisma w polskiej placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe albo placówce pocztowej operatora świadczącego pocztowe usługi powszechne w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej, Konfederacji Szwajcarskiej lub państwie członkowskim Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stronie umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, albo polskim urzędzie konsularnym jest równoznaczne z wniesieniem go do sądu (art. 83 § 3 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm.).
8. Akta sprawy wraz z dołączonymi aktami administracyjnymi dostępne są w Wydziale Informacji Sądowej po uprzednim uzgodnieniu terminu.

POUCZENIE O WARUNKACH WNOŚZENIA PISM ORAZ DORĘCZANIA PISM PRZEZ SĄD ZA POMOCĄ ŚRODKÓW KOMUNIKACJI ELEKTRONICZNEJ

1. Pisma procesowe w postępowaniu sądowoadministracyjnym mogą być sporządzone w postaci papierowej albo w formie dokumentu elektronicznego.
2. Pisma w formie dokumentu elektronicznego wnosi się do sądu administracyjnego przez elektroniczną skrzynkę podawczą sądu (art. 12b § 2 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - t.j. Dz.U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm. - zwanej dalej „p.p.s.a.”). Elektroniczna skrzynka podawcza sądu jest zlokalizowana na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP). W celu wniesienia takiego pisma do sądu strona powinna posiadać konto na platformie ePUAP. Instrukcja zakładania konta dostępna jest pod adresem; <https://epuap.gov.pl/wps/portal>. Pisma wysłane na adres elektroniczny sądu (adres e-mail), czyli z pominięciem elektronicznej skrzynki podawczej sądu, nie wywołują skutków prawnych, które ustawa - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnym wiąże ze złożeniem pisma procesowego.
3. Pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno spełniać wszystkie wymogi pisma w postaci papierowej, czyli zawierać:
 - 1) oznaczenie sądu, do którego jest skierowane, imię i nazwisko lub nazwę stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników;
 - 2) oznaczenie rodzaju pisma;
 - 3) osnovę wniosku lub oświadczenia;
 - 4) podpis strony albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika;
 - 5) wymienienie załączników.

Jeżeli jest pierwszym pismem w sprawie powinno także zawierać:

- a) oznaczenie miejsca zamieszkania, a w razie jego braku - adresu do doręczeń, lub siedziby i adresów stron, ich przedstawicieli ustawowych i pełnomocników,
 - b) numer PESEL strony wnoszącej pismo, będącej osobą fizyczną oraz numer PESEL jej przedstawiciela ustawowego, jeżeli są obowiązani do jego posiadania albo posiadają go nie mając takiego obowiązku, lub
 - c) numer w Krajowym Rejestrze Sądowym, a w przypadku jego braku - numer identyfikacyjny REGON albo numer w innym właściwym rejestrze lub ewidencji, albo numer identyfikacji podatkowej strony wnoszącej pismo, niebędącej osobą fizyczną która nie ma obowiązku wpisu we właściwym rejestrze lub ewidencji, jeżeli jest ona obowiązana do jego posiadania,
 - d) oznaczenie przedmiotu sprawy,
a w przypadku gdy jest kolejnym pismem w sprawie - sygnaturę akt (art. 46 § 1 i 2 p.p.s.a.).
4. Każde pismo w formie dokumentu elektronicznego powinno zawierać adres elektroniczny (tj. adres na platformie ePUAP). W przypadku niewskazania adres elektronicznego przyjmuje się, że właściwym jest ten adres, z którego nadano pismo wniesione w formie dokumentu elektronicznego (art. 46 § 2a i 2d p.p.s.a.).
 5. Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadamiać sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania, adresu do doręczeń, w tym adresu elektronicznego, lub siedziby. W razie zaniedbania tego obowiązku pisma wysłane na dotychczasowy adres pozostawia się w aktach ze skutkiem doręczenia, chyba że nowy adres jest sądowi znany (art. 70 § 1 i 2 p.p.s.a.).
 6. Pismo i załączniki wnoszone w formie dokumentu elektronicznego powinny zostać podpisane przez stronę albo jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 46 § 2a i 2b p.p.s.a.).
 7. Do pisma w formie dokumentu elektronicznego nie dołącza się jego odpisów (art. 47 § 3 p.p.s.a.). Zamiast odpisu pisma strona zobowiązana jest do uiszczenia opłaty kancelaryjnej za sporządzenie wydruków takiego pisma i jego załączników wniesionych w formie dokumentu elektronicznego w celu ich doręczenia stronom, które nie posługują się środkami komunikacji elektronicznej do odbioru pism (art. 235a p.p.s.a.).
 8. Do pisma należy dołączyć pełnomocnictwo lub jego wierzytelny odpis, jeżeli pismo wnosi pełnomocnik, który w danej sprawie nie złożył jeszcze tych dokumentów przed sądem. Pełnomocnictwo udzielone w formie dokumentu elektronicznego podpisuje się kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 37 § 1 i art. 37a p.p.s.a.).
 9. Składając pismo w formie dokumentu elektronicznego strona może skorzystać ze wzorów dokumentów elektronicznych udostępnionych na elektronicznej platformie usług administracji publicznej (ePUAP).
 10. Sąd potwierdza wniesienie pisma w formie dokumentu elektronicznego do swojej elektronicznej skrzynki podawczej przez przesłanie urzędowego poświadczenia odbioru (art. 49a p.p.s.a.).
 11. Datą wniesienia pisma w formie dokumentu elektronicznego jest określona w urzędowym poświadczeniu odbioru data wprowadzenia pisma do systemu teleinformatycznego sądu (art. 83 § 5 p.p.s.a.).
 12. Wniesienie pisma do sądu w formie dokumentu elektronicznego jest równoznaczne z żądaniem doręczania korespondencji z sądu za pomocą środków komunikacji elektronicznej. Pisma sądu mogą być doręczane stronie za pomocą środków komunikacji elektronicznej również w przypadku, gdy strona składa do sądu pisma w postaci papierowej, jeżeli wystąpi ona do sądu o takie doręczenie i wskaże sądowi adres elektroniczny albo wyrazi zgodę na doręczanie pism za pomocą tych środków i wskaże sądowi adres elektroniczny (art. 74a § 1 p.p.s.a.). W przypadku niewskazania adresu elektronicznego doręczenie pism przez sąd następuje na adres zamieszkania, a w razie jego braku - na adres do doręczeń, lub siedziby strony, jej przedstawiciela ustawowego lub pełnomocnika (art. 46 § 2d p.p.s.a.).
 13. W celu doręczenia pisma w formie dokumentu elektronicznego na adres elektroniczny adresata wysyłane jest zawiadomienie zawierające informację o możliwości odbioru pisma w formie dokumentu elektronicznego, wraz ze wskazaniem adresu elektronicznego, z którego adresat może pobrać dokument i pod którym powinien dokonać potwierdzenia doręczenia dokumentu, a także pouczenie o sposobie odbioru tego pisma i informacja o wymogu podpisania urzędowego poświadczenia odbioru kwalifikowanym podpisem elektronicznym, podpisem zaufanym albo podpisem osobistym (art. 74a § 3 p.p.s.a.).
 14. Datą doręczenia pisma będzie data podpisania przez adresata pisma urzędowego poświadczenia odbioru. W przypadku nieodebrania tego pisma, po upływie siedmiu dni, licząc od

dnia wysłania zawiadomienia, na adres elektroniczny adresata zostanie wysłane powtórne zawiadomienie o możliwości odebrania tego pisma. Po upływie czternastu dni od dnia przesłania pierwszego zawiadomienia nieodebrana korespondencja sądowa będzie uważana za doręczoną (art. 74a § 5 - 8 p.p.s.a.).

15. W przypadku uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone sąd umożliwia adresatowi dostęp do treści tego pisma w systemie teleinformatycznym sądu oraz do informacji o dacie uznania pisma za doręczone i datach wysłania zawiadomień przez okres co najmniej trzech miesięcy od dnia uznania pisma w formie dokumentu elektronicznego za doręczone (art. 74a § 9 p.p.s.a.).
16. Strona może w każdej chwili zrezygnować z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej. W takiej sytuacji sąd doręcza pismo stronie w sposób tradycyjny. Oświadczenie o rezygnacji z doręczania pism za pomocą środków komunikacji elektronicznej może być złożone jedynie w formie dokumentu elektronicznego (art. 74a § 2 p.p.s.a.).